

ДВОРЕЦЪ ВЕНДРАМИНЪ

Вагнеръ † 1883

Когато приближавате, дъхътъ ви развълнувано замира:
великолепния дворецъ — сждбата него бѣ избрала
за смъртно ложе на безсмъртния творецъ ни Парсифала,
и тукъ, низъ тази зала, погледътъ прощаленъ се е взиралъ!

Какво е виждалъ въ този часъ? Каква мелодия е свирѣла?
Дали въ пожара на захождащото слънце сж играли
по тъмнитѣ прозорци и стени виденията засияли
на хора-богове, които вѣчно се загубватъ и се дирятъ?

Зиглинда златокдра ли — запѣла пѣсенъта на пролѣтъта,
или Брунхилда плачеща — загубила божествената сила?
Венерината пещера — или пѣкъ чашата сияеща на Гралъ?

А може би, прочитѣ му, прощавайки се съсъ свѣта,
сж дирѣли Байройтъ и зеленѣещия паркъ на стихналата вила,
„последното си мѣсто за почивка“ дето бе избралъ . . .